

JESSICA
TOWNSEND

Suomentanut Jaana Kapari-Jatta

Riimit suomentanut Oona Kapari

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

Hollowpox – The Hunt for Morrigan Crow

Text © Jessica Townsend, 2020

Illustrations © Hannah Peck and Beatriz Castro, 2020

First published in United Kingdom by Orion Children's Books, an Hachette UK Company, 2020

Published by agreement with

Ship & Bird Ltd. c/o The Bent Agency, New York

& Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-31323-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

*Omistettu rakkaudella Jo Laurancelle ja hänen ystävälleen
rouva Millerille, alkuperäiselle kabaree-ankkameille.*

Kiiltävän mustassa ovesta kirkkaasti valaistun vaatekome-
ron sisällä pieni kultaympyrä sykki valoa, ja ympyrän keskel-
lä hehkui pieni M.

*Käy sisään, sen jokainen keveä lyönti tuntui kehottavan.
Kiiruhda!*

Morrigan Korppi napitti valkoisen, tärkätyn paitansa hi-
hat, puki ylleen mustan päällystakin ja kiinnitti kultaisen
M-pinssin huolellisesti sen liepeeseen. Lopuksi hän painoi
sormenpäänsä hohtelevaan ympyrään, ja kuin hän olisi kään-
tänyt avainta lukossa ovi avautui autiolla rautatieasemalle.

Näistä hiljaisista rauhan hetkistä oli tullut Morriganin
päivien suosikkeja. Useimpina aamuina hän oli ensimmäi-
nen Asema 919:llä. Hänestä oli mukava sulkea silmät vähäk-
si aikaa, kuunnella junien etäistä jylinää meitrotunneissa.
Kuin konelohikäärmeet olisivat heräilleet unesta. Valmiina
kuljettamaan miljoonia ihmisiä mutkikkaalla ratakuksel-
la kaikkialle Nevermoorin kaupungissa.

Morrigan hymyili ja veti syvään henkeä.

Syyslukukauden viimeinen päivä.

Hän oli selvinnyt siihen asti.

Toiset yksikköläiset alkoivat saapua ja hiljainen rauha pirstoutui, kun laiturin muut kahdeksan ovea lennähtelivät auki – aina Mahir Ibrahimin koristeellisesta punaisesta ovesta toisessa päässä Anah Kahlon pieneen, käsittelemättömään puiseen kaarioveen toisessa päässä – ja pikkuinen asema tulvahti täyteen pulinaa.

Pihlaja Swift, joka oli Morriganin paras ystävä, saapui tyyppillisessä aamutilassaan – tasapainotellen sylrikaupalla lohikäärmeratsastusvarusteita, harmaa paita miten kuten napitetuna, harjaamattomat ruskeat kiharat sojottaen kurittomasti sinne tänne, siniset silmät säihkyen kujeesta, jonka hän oli juuri joko keksinyt tai tehnyt (Morrigan ei halunnut tietää kumpaa). Arkan Tate – joka pukeutui ja käyttäytyi aina moitteettomasti – otti puolet Pihlajan huojuvasta tarvikekasasta sanaakaan sanomatta haltuunsa ja nyökkäsi hienotunteisesti kohti paitaa, joka oli napitettu vinksalleen.

Sointu Mustapalo ehti tänä aamuna viimeisenä paikalle. Hän juoksi asemalle aivan viime tipassa – paksu musta letti perässään piiskoien, pitkät ruskeat jalat harppoen – ja saapui juuri kun ainokainen, hivenen kärsineen näköinen junanvaunu puksutti näkyviin valkoisia höyrypilviä tuprutellen. Vaunun kyljessä komeili tuttu maalattu M-kirjain ja numero 919 ja sen ovesta roikkui puoliksi ulkona heidän junailijansa neiti Hilpiä.

Tämä oli Kotijuna, kulkuväline ja kakkoskoti, joka oli tarkoitettu yksinomaan heille, Meineikkaan Seuran yksikölle 919. Vaunussa oli säkkituoleja, vanha muhkurainen sohva, kasakaukulla tyyntyjä, puu-uuni, jossa paloi tuli koko talven, ja jääkarhun muotoinen keksipurnukka, joka oli harvoin tyhjä. Se oli yksi Morriganin maailman parhaita ja mukavimpia paikkoja.

”Huuuuuuuomenta!” junailija huusi sädehtien ja heilutteli paperinippua. ”Iloista lukukauden viimeistä päivää, opiskelijat!”

Neiti Hilpiän rooli yksikkö 919:n junailijana oli mielenkiintoinen – osin liikennöitsijä, osin opinto-ohjaaja. Hänen tehtävänsä oli silotella oppilaiden tietä ensimmäisen viiden vuoden ajan Nevermoorin hienoimman ja vaativimman seururan jäsenenä. Meineikas Seura koostui erityislaatuista ihmisistä erityislaatuine kykyineen, mutta suurin osa oli niin syventynyt omiin erityislaatuisiin pyrintöihinsä, ettei kukaan liiemmin huomionnut nuorimpia jäseniä. Ilman junailijaansa yksikkö 919 olisi eksynyt ryteikköön.

Neiti Hilpiä oli ainoa ihminen, jonka Morrigan tiesi elävän syvästi nimensä mukaan: hän oli silkkaa auringonpaistetta. Hän oli raikkaat liinavaatteet, linnunlaulua iltahämärissä, täydellinen paahtoleipä. Hänellä oli sateenkaarenkirjavat vaatteet ja nuhteeton ryhti, tummanruskea iho ja valtaisa hymy, ja kun valo paistoi hänen pilvimäisen, mustan ja kiharan tukkakehränsä reunoista, hän toi Morriganin mieleen enkelin... joskaan mitään niin mautonta ei tietenkään olisi voinut sanoa ääneen.

Ainoa asia, joka tältä yksikkö 919:ää varten nimitetyltä aikuiselta ehkä hivenen puuttui, oli käytöstavat. Mutta yksikkö piti hänestä sellaisena kuin hän oli.

”Viimeinen! Päivä! Viimeinen! Päivä! Viimeinen! Päivä!” hän hoilasi ja potki jalkojaan riemukkaasti junasta ulos jo ennen kuin juna edes pysähtyi.

Anah huusi hänelle hermostuneella äänellä: ”Neiti Hilpiä, tuo EI ole turvallista!”

Neiti Hilpiä vastasi väentämällä naamalleen jonkinlaisen hassun kauhistuneen ilmeen ja huitomalla ikään kuin olisi ollut vähällä pudota – ja sitten todellakin putosi laiturille, kun juna yhtäkkiä pysähtyi.

”Ei hätää!” hän sanoi, pomppasi pystyyn ja kumarsi.

Muut nauroivat ja osoittivat suosiotaan, mutta Anah

kääntyi tuijottamaan heitä jokaista vuorollaan naama punaisena ja vaaleat kiharat kiivaasti heiluen. ”Joopa joo, onpa hauskaa. Paitsi että kukahan sitten tyrehdyttää verenvuodon, kun hän putoaa raiteille ja sääriluu napsahtaa poikki? Tuskinpa kukaan teistä osaa edes periaatteessa lastoittaa jalan.”

”Siksi meillä on sinut, Anah.” Arkan virnisti Anahille hymykuopat kalpeissa poskissaan ja kumartui auttamaan vapaalla kädellään neiti Hilpiää poimimalla sinne tänne sinkoilleita papereita.

”Joo, tohtori Kahlo”, lisäsi roteva Thaddea Macleod tuupaten Anahia kylkeen niin että tämä oli lentää nurin. (Tuupaus oli Thaddean mittapuun mukaan lempeä, mutta joskus hän unohti omat tuntuvat voimansa.)

Anah irvisti suoristautuessaan, mutta Thaddean käyttämä tohtori-sana sai hänet leppymään.

”Neiti, mitä...” Arkan katseli yhtä paperia ja kurtisti hämmentyneenä kulmiaan. ”Ovatko nämä uusia lukujärjestyksiä?”

”Kiitos, Ark. Autatko jakamaan ne?” junailija vastasi viitaten yksikkö 919:n junaan. ”No niin, kaikki kyytiin nyt, ettemme myöhästy. Francis, pane vesi kiehumaan, ole hyvä. Lam, kierrätä keksipurkkia.”

Pihlaja katsoi neiti Hilpiää ymmällään, kun sai tältä lukujärjestyksen. Oli lukukauden viimeinen päivä, ja yleensä he saivat uudet lukujärjestykset viikoittain. ”Mehän saimme nämä jo maanantaina. Etkö muista?”

Hän heittäytyi säkkituoliin, kun taas Morrigan asettui sohvalle Soinnun ja Lambethin väliin tutkimaan omaa lukujärjestystään. Hänestä se näytti aivan samanlaiselta kuin viikon alussa saatu: tiistaina zombimurteiden työpaja ja keskiviikkona planeettojen liikkeiden tarkastelun mestarikurssi, jonka jälkeen tietolähteiden hankinnan ja käsittelyn

oppitunti alivitosen vakoilusiivessä (viimeksi mainittu oli ollut Morriganin viikon lempitunti siihen mennessä – oli käynyt ilmi että hän oli aika hyvä vakoajajutuissa).

”Muistan kyllä, joo”, neiti Hilpiä sanoi. ”Korkeasta kahdenkymmenenviiden vuoden iästäni huolimatta, Pihlaja, pystyn yhä kaivelemaan raihnaisten aivojeni valtaisasta muistipankista kaukaisia neljän päivän takaisia asioita.” Hän hymyili kulmiaan kohotellen. ”Nämä lukujärjestykset ovat *uudet*. Olkaa hyvä ja huomioikaa tämänpäiväinen päivitys.” Morrigan hyppäsi perjantain sarakkeeseen ja huomattuaan eroavaisuuden kysyi: ”Mikä on S&H?”

”Minullakin on se”, Pihlaja sanoi. ”S&H alikakkosessa. Päivän viimeinen oppitunti.”

Mahir nosti kätensä ylös. ”Minullakin on!”

Syntyi yleistä pulinaa ja lukujärjestyksen vertailua, ja pian huomattiin, että kaikilla oli sama tunti. Yleensä lukujärjestykset olivat yksilöllisiä – neiti Hilpiä oli räätälöinyt ne kehittämään jokaisen omia ainutlaatuisia kykyjä ja työstämään heikkouksia – ja oli kulunut jo jokunen kuukausi siitä, kun yksikkö 919 oli ollut millään tunnilla yhdessä koko ryhmä.

”Neiti, mitä S&H tarkoittaa?” Francis Fitzwilliam kysyi hieman huolestuneena. Hänen ruskeat silmänsä avautuivat ammолleen. ”Tietääkö Hester-täti tästä? Hän on sanonut, että kaikki muutokset lukujärjestykseeni on hyväksyttävä hänellä.”

Morrigan kohotti kulmiaan Pihlajalle, joka irvisti vastaukseksi. Francisin suku oli ollut Meineikkaassa Seurassa jo monta sukupolvea molemmin puolin – niin kuuluisat Fitzwilliamit kuin ihailut Akinfenwatkin. Hänen suojelijansa – eli jäsen, joka nimesi hänet ehdolle Seuraan ja jolla oli siksi osuus hänen koulutuksessaan – oli hänen isänpuoleinen

ätinsä Hester Fitzwilliam. Täti oli todella tiukka ja Morriganin mielestä mäntti.

”Hän on sanonut myös, etten saa tehdä mitään, mikä vaarantaa olfaktorisen instrumenttini”, Francis jatkoi.

”Minkä traktori-istrumentin?” Thaddea kysyi.

”Nenäni”, Francis selvensi. ”Mitä? Älä naura – keittiömes-tarin hajuaisti on hänen tärkein avunsa.” Hän painoi hermostuneesti vaaleanruskean, hennosti pisamaisen olfaktorisen instrumenttinsa päätä.

”Ei tarvitse pelätä kärsän puolesta, Francis”, neiti Hilpiä sanoi salaperäinen hymynkare huulillaan. ”Enempää en voi kertoa.” Yhdeksät malttamattomat kasvot käännähtivät häneen päin, sillä kiinnostus oli herännyt.

Pihlaja suoristautui. ”Se on... Saappaanheitto ja, hmm... jokin... Homma?”

”Ei. Etevä arvaus silti.”

”Suojaus ja Häirintä!” Thaddea sanoi. Hän pyöritteli pitkät punaiset hiuksensa nutturalle pään päälle ja kääri harmaat paidanhihat ylös kuin olisi halunnut aloittaa heti. ”Meille opetetaan kamppailulajien väistötekniikoita. *Vihdoin*kin.”

”Sirkus ja Huvi?” kuului Mahirin arvaus.

”Ooh! Söpöt ja Hassut!” Anah taputti käsiään ja pomppi ylös alas tyynyllään. ”Leikitäänkö me kissojen ja koirien kanssa?”

Neiti Hilpiä nauroi ehdotukselle. ”Ihana ajatus, Anah, mutta ei ihan osu nyt.” Hän nosti kätensä ylös pyytäen hiljaisuutta. ”Ja voitte lakata arvailemasta. Huuleni ovat sinetöidyt. Olen kassaholvi.”

Anahin hartiat lysähtivät pettymyksestä ja hän ojensi keksipurnukan Mahirille.

”*Lef’selah*”, Mahir sanoi, mikä tarkoitti *kiitos* jahalanin-kielellä, eli yhdellä niistä kolmestakymmenestäkahdeksasta

kielestä, joita hän puhui sujuvasti kuin syntyperäinen. Hän oli viime aikoina opettanut muille yksikköläisille omasta mielestään tärkeitä asioita suosikkikielillään – lähinnä kysymään tietä, kiittämään, sanomaan ole hyvä, herjaamaan ja sadattelemaan. (Eniten sadattelemaan, Morrigan oli pannut merkille, joskin syy saattoi olla se, että Pihlaja kyseli yhtenä.)

”*Hish fa rahlim*”, kuului Anahin apea vastaus, kun hän haukkasi keksiään.

Mahir kohotti katseensa järkyttyneen huvittuneena, ja Morriganin suu loksautti auki.

”Mitä?” Anah sanoi suu pullollaan vaniljatäytekeksiä.

”Se ei tarkoittanut ’ole hyvä’, jos sinä sitä yritit”, Mahir sanoi onnistumatta pidättelemään naurua.

”Äh, tiedät hyvin, etten minä ole hyvä kielissä.” Anah puuskahti ärtyisesti. ”Mitä sanoin?”

Mahir, Pihlaja ja Thaddea huusivat hävyttömän käännöksen riemukkaasti yhteen ääneen. Anahin kasvot lehahtivat punaisiksi, neiti Hilpiä näytti pöyristyneeltä eivätkä muut yksikköläiset saaneet kikatustaan loppumaan ennen kuin perillä Meineikkaassa Seurassa.

Oli tuskallinen riuhtaisu poistua Kotijunan kodikkaasta lämmöstä Jalojalan asemalla. Yksikkö 919 painautui tiukasti toisiinsa tuulta vastaan, vilkutti moikat neiti Hilpiälle ja säntäsi Mankumetsän arveluttavaan suojaan.

Meiseu – Meineikkaan Seuran sadan eekkerin laajuinen kampus Nevermoorin ytimessä – oli syöksynyt talveen ennen kaupunkia sen muurien ulkopuolella. Kylmyys oli jo monta viikkoa purrut siellä niin, että räkä tuntui jäätyvän nenästä valuessaan. Mystisen Meiseun sää -ilmiön takia muualla tiikusateiset päivät olivat Seuran mailla rankkasateisia ja räntäisiä.

Olipa sää Meiseun ulkopuolella millainen tahansa, sisäpuolella se oli aina hitusen *enemmän*. Jos Nevermoorissa oli pieni ukkosmyrsky, Meiseun yllä taivas oli musta, sähköä täynnä ja välkkyi kuin diskossa, ja kävellessään siellä sai pelätä päätyvänsä ukkosenjohdattimeksi.

Tänään kylmyys tunki luihin, mutta oli siedettävissä, koska talven vaisu aurinko paistoi ja he tiesivät, että lukukausi olisi pian ohi ja he lähtisivät Meiseusta kahden viikon juhlahumuun.

Morrigan ei malttanut odottaa. Mikään ei voittanut hänen kotiaan – hotelli Deukalionia – joulun aikaan. Hän oli uneksinut munatotista, hanhipaistista ja mausteisista suklaarom-mipalloista koko alkutalven.

Yksikkö 919 siirsi ajatuksensa pois kylmyydestä esittämällä koko pitkän matkan Jalojalkatalolle yhä vain kummallisempia arvauksia siitä, mitä S&H voisi olla.

”Ooh – entä Saavutus ja Hävitys?” Pihlajan ilme syttyi ajatuksesta. ”Ehkä meistä tehdään KAIKKIVOIPIA JUMALOLENTOJA.”

”Tai Soitto ja Hyräily”, Lam sanoi.

”Entä Silli ja Herne?” Francis sanoi.

Tämä viimeinen, toiveikas ehdotus meni kaikilta yli hilseen, mutta naurunremakankin läpi Morrigan kuuli jonkun sähähtävän ”*Meinioseppä*”, kun ryhmä vanhempia oppilaita kulki heidän ohitsean metsäpolulla.

Hän oli jo tottunut siihen, mutta yhä se hätkähdytti. Oli kulunut melkein kaksi kuukautta siitä, kun hänen salaisuutensa oli paljastettu koko Meineikkaalle Seuralle.

Kun Morrigan toisinaan tarvitsi rohkaisua, hän ajatteli vanhin Quinnin sanoja: *Hän on ehkä meinioseppä, mutta vilpittömästi tästä päivästä lähtien hän on meidän meinioseppämme.*

Useimmat Meiseussa olivat sen verran hyväntahtoisia ja tervejärkisiä, että noudattivat Vanhimpien korkeimman neuvoston esimerkkiä ja hyväksyivät Morriganin yhdeksi omistaan, vaikka heitä jännittikin se, että moinen ”vaarallinen olio” oli heidän joukossaan. Oli ehkä joitakuita, jotka tarttuivat jokaiseen tilaisuuteen tehdä Morriganin olo epämukavaksi, mutta se ei enää haitannut paljon. Morrigan osasi entistä paremmin jättää kuiskutukset ja toljutukset omaan arvoonsa, ja häntä auttoi suuresti se, että hän tiesi oman yksikkönsä olevan hänen puolellaan. Yksikkö 919:n lojaalisuus oli edellisenä vuonna testattu äärimmilleen. Välillä Morriganista oli tuntunut, että hän jäisi ikuisesti ulkopuoliseksi, mutta nyt hän *tiesi* kuuluvansa joukkoon.

Sointukin oli kuullut kuiskauksen. Hetkeäkään empimättä hän huikkasi: ”Pure kieleesi”, ja sinä samassa kuului tuskan kiljaisu ja vaimea ”*Aih!*” kun pahanpuhuja totteli. Sointu virnisti sivukarein Morriganille, joka väläytti kiittollisen hymyn. Hän oli tahtomattaankin *pikkuisen* hyvillään: mesmeristiyvästä oli hyötyä.

”Minä näin, Sointu”, Anah sanoi hiljaa tultuaan heidän viereensä. ”Tiedät kyllä, ettemme saa käyttää kykyjämme toisiin oppilaisiin.”

Sointu voihkaisi ja pyöräytti silmiään. ”Etkä sinä saisi olla tylsä itkupilli, joka koko ajan neuvoa muita, mutta niin vain olet.”

Anah näytti hapanta naamaa. ”Jos teet sen uudestaan, kerron oppilasemännällesi.”

Kun Anah marssi polkua heidän edessään, Sointu muusi Morriganille: ”Tykkäsin hänestä enemmän silloin kun hän ei muistanut, kuka olen.”

Morrigan mietti, että Anahilla olisi tekemistä, jos hän to-
sissaan tahtoi kieliä mystisten alojen pelottavalle oppilas-
emännälle. Morrigan oli itsekin yrittänyt jo monta viikkoa
päästä puheisiin rouva Nurkkanummen kanssa, mutta se oli
osoittautunut mahdottomaksi. Aina kun hän näki Nurkka-
nummen Jalojalkatalon käytävillä, tämä näytti katoavan väen-
tungokseen tai, mikä sitäkin ärsyttävämpää, muuntuvan yht-
äkkiä arkisten alojen vastineekseen, kauheaksi Peurapuroksi.
Niin oli tapahtunut viime aikoina sen verran usein, että Mor-
rigania mietitytti jo, mahtoiko Nurkkanummi vältellä häntä
tahallaan... tai yrittikö Peurapuro estää tapaamisen.

Kuutisen viikkoa sitten Morrigan oli ollut harmaahiha –
arkisten alojen opiskelija samoin kuin Pihlaja, Anah, Ma-
hir, Ark, Francis ja Thaddea. Oppilasemäntä Dulcinea Peura-
puron valvoma arkisten alojen laitos oli Meineikkaan Seuran
kahdesta opetuslinjasta isompi, ja siihen kuului kolme osas-
toa: käytännöllisyydet alikolmosessa, humaniset tieteet ali-
nelosessa ja äärimmäisyydet alivitosessa.

Mystisten alojen laitoksessa oli vähemmän väkeä, mutta
silti sillä oli syvällä punatiilisen, viisikerroksisen Jalojalka-
talon alla omat kolme maanalaista kerrostaan, joihin pääsi-
vät vain mystisten alojen opiskelijat.

Siellä oli huomattavasti hankalampi liikkua kuin arkis-
ten järjestelmällisissä kerroksissa. Tiloissa ei ollut kolmea sel-
keää osastoa vaan pikemminkin lukemattomia noitasapatteja,
työpajoja, kerhoja, labroja, huippusalaisia miniseuroja ja yli-
huippusalaisia erinäisille suppeiden piirien asioille omistau-
tuneita kiltoja – joista yksikään ei tainnut tunnustaa sen pa-
remmin omaansa kuin muidenkaan olemassaoloa. Mystisten
laitoksella oli kamalan paljon lukittuja ovia ja vastauksettomia
kysymyksiä, mutta Morrigan oli kuluneiden kuuden viikon
aikana oppinut menemään vain sinne, minne lukujärjestys

milloinkin käski, eikä mihinkään muualle – ei varsinkaan salaperäiselle sumuiselle käytävälle, jota ei ollut eilen vielä ollut. Sellaiset kiertotiet takasivat myöhästymisen tunnilta.

Peurapuro oli raivostunut kuultuaan, että Nurkkanummi oli siirtänyt Morriganin arkisista mystisiin. Ei tietenkään siksi, että olisi jollain lailla pitänyt Morriganista – päinvastoin itse asiassa. Peurapuron mielestä Morrigan ei kuulunut koko Meineikkaaseen Seuraan; hän ei sietänyt ajatusta, että Morrigan oppisi yhtään enempää kuin ehdottoman minimin. Oli si juuri kylmän, hopeahiuksisen oppilasemännän tapaista, Morrigan mietti, sabotoida hänen koulutustaan etäältä.

”Olet vainoharhainen”, Sointu sanoi, kun Morrigan mainitsi asiasta myöhemmin sinä päivänä. He väijyivät aliseiskan käytävässä ja odottivat Lamia, jotta voisivat mennä kaikki yhdessä lukukauden viimeiselle tunnille. ”Miksi sitä paitsi edes haluat puhua Nurkkanummen kanssa? Minä ainakin yritän kaikin voimin vältellä häntä.”

Morrigan tiesi, että useimmat muutkin yrittivät kaikin voimin vältellä hermostuttavaa rouva Nurkkanummea, ja hyvästä syystä... mutta hän itse piti silti Nurkkanummesta enemmän kuin Peurapurosta.

”Katso tätä.” Hän näytti huokaisten lukujärjestyksensä ja osoitti sen aamun tuntilistaa. ”*Tähyily tulevaisuuteen. Löydä henkioppaasi. Eilen oli Keskustelun aloittaminen kuolleen kanssa.*”

”Sinähän sanoit, että tykkäsit siitä! Sinä tykkäät aavejuuista.”

”Niin sanoin”, Morrigan myönsi. ”Tykkäänkin. En vain käsitä, miksi Nurkkanummi laittaa minua näille oudoille tunneille, kun juuri hän sanoi, että minun pitäisi opiskella –” Morrigan taukosi ja katsahti ympärilleen, ettei kukaan vain kuullut. Hän madalsi hieman ääntään – ”*Viheliäisiä aloja.*”

Sointu näytti hetken vaivaantuneelta. Hän tiesi Viheliäisistä kyvyistä yhtä paljon kuin Morrigan – eli ei oikeastaan mitään.

Morrigan tiesi, että Viheliäiset kyvyt olivat niin sanotun ”kokeneen meiniosepän” työkaluja, ja että hänen olisi opittava käyttämään niitä, mikäli toivoi joskus ymmärtävänsä, mitä todella merkitsi olla meinioseppä. Hän oli napsinut joitain pikku hituja ja harjoitellut niitä itsekseen. Koko tässä maailmassa oli kuitenkin hänen lisäksi vain yksi ihminen, joka saattoi hallita Viheliäiset kyvyt kunnolla... ja oli todellakin ahdistavaa omata jotain niin tärkeää yhteistä *hänen* kanssaan.

”Se vain että... en ole selvänäkijä!” Morrigan jatkoi. ”Enkä oraakkeli enkä velho enkä noita enkä...”

”Joo, tiedetään, olet mahtava meinioseppä. Koeta kestää, kaveri”, Sointu vastasi hiljaa. Hän äkkäsi Lambethin, joka tuli transsendenttisen mietiskelyn tunniltaan tavanomaisen pöperöisenä, ja viittilöi kiinnittääkseen tämän huomion.

Mystisten opiskelijoita ei ollut läheskään yhtä paljon kuin arkisia, mutta mystisten käyttävät kuhisivat silti yleensä väkeä, sillä siellä liikkui opettajakuntaa, tieteilijöitä ja tutkijoita, samoin vierailijoita Kuninkaallisesta velhoneuvostosta, Paranormaaliliitosta ja Nevermoorin noitasapattien yhteenliittymästä. Tänäpäin oli vilskettä, kun juniori- ja senioriopiskelijat juhlistivat lukukauden päättymistä tavoilla, jotka olivat ankarasti kiellettyjä missä tahansa muualla kuin mystisten laitoksella. Illuusio-opiskelijat saivat harjoittaa taitojaan kautta koko Meiseun, koska illuusiot olivat – Nurkkanummen mukaan – ”joukko pitkästyttäviä ja harmittomia vippaskonsteja”. (Morriganin mielestä illuusio-opiskelijoiden vapaus meni hukkaan, koska he käyttivät sitä enimmäkseen siihen, että ällöttivät muita luomalla käytäville valekuvia koirankakasta

ja kipittävästä rotista. Edes Pihlajaan, jonka mielestä oli ihaanaa ällöttää ihmisiä, heidän tempauksensa eivät tehneet vaikutusta, vaan hän julisti ne ”äärettömän mielikuvituksettomiksi”.)

Jos juniorioppilas sitä vastoin jäi kiinni käytettyään vaikkapa velhon tai noidan taitoja jossain muualla kuin mystisten kerroksissa, hän sai mitä todennäköisimmin katua tekosiaan. Nurkkanummi suosi sellaisia rangaistuksia kuin hihojen leikkaaminen pois talvitakista, kulmakarvojen ajaminen ja ihmisten riiputtaminen nilkoista Jalojalan aseman kävelysillan kyljestä.

Mystisten tiloissa oli kuitenkin kaikki sallittua.

Tänä päivänä joukko velho-opiskelijoita oli jossain merkillisessä lukukaudenloppumishuumassaan varastanut noituussiivestä laatikollisen etiketittömiä eliksiiripulloja, ja nyt he ravistelivat niitä ja haastoivat toisiaan juomaan ja ulvoivat sitten joko naurusta tai tuskasta. Yksi heistä poltti kurkkunsa hengittämällä kokonaisen minuutin tulikuuma höyryä, toiselta ratkesivat silmämunista hiussuonet ja joku rakastui syvästi ja julkisesti ensimmäiseen elottomaan kohteeseen, johon sattui katsomaan – vaahtosammuttimeen.

”Vauhtia, Lam, hei”, Sointu voihkaisi, kun näki ystävänsä vitkastelevan monen metrin päässä perässä.

”Seis”, Lam sanoi nostaen toisen kätensä ylös. Morrigan ja Sointu pysähtyivät välittömästi juuri ennen kuin saapuivat kahden pitkän käytävän risteykseen.

Lam oli lahjakas lyhyen aikavälin oraakkeli... mikä tarcoitti sitä, että hän näki tulevaisuuteen, mutta vain *lähimpään* tulevaisuuteen – aivan hetken päähän. Yksikkö 919 oli jo oivaltanut, että Lamin varoitusten noudattaminen säästi monelta pikku haaverilta, kuten varpaan lyömiseltä tai teen läikyttämiseltä. Joskus saattoi jopa pelastua henkiä, kuten

Morrigan oli oppinut edellisenä kekriyönä, kun hän oli tullut kinnut Lamin arvoituksellisia ennustuksia ja sulkenut lait-toman Kammotorin – juuri parahiksi ennen kuin Sointu ja Lam olisi huutokaupattu eniten tarjoavalle.

Jos Morrigan ei olisi ymmärtänyt ennustuksia, joku olisi melko varmasti maksanut ison summan ja varastanut Soin-nun kyvyn... mutta Lamin kohtalo olisi ollut paljon, paljon kamalampi. Heidän ystävänsä Lambeth Amara oli nimit-täin oikeasti Ran kuningashuoneen prinsessa Lamy Bethari Amati Ra Kaukoitā-Sangin Silkkimaasta. Hänet oli salakulje-tettu laittomasti Talvimeren Tasavallasta Vapaavaltioon osal-listumaan Meineikkaan Seuran koetuksiin aivan niin kuin Morriganin – mutta toisin kuin Morriganin perhe, hänen perheensä oli ollut mukana suunnitelmassa, ja jos tämä veh-keily hallitsevaa Talvimeren Puoluetta vastaan olisi paljastu-nut, heidät olisi teloitettu. Tasavallassa ei kenenkään kuulu-nut edes tietää, että Vapaavaltio oli olemassa.

Yksikkö 919 oli vannonut säilyttävänsä Lamin salaisuu-den. Oli totta kai muitakin, jotka tiesivät – Lamin suojelija tietenk-in, samoin neiti Hilpiä ja vanhimmat. Muutama vihe-liäinen tyyppi, joka pakeni Kammotorin tuhoutuessa ja luik-ki yöhön. Yksikkö 919:stä kuitenkin tuntui, että jos he itse hautaisivat salaisuuden sisuksiinsa eivätkä ikinä sanoisi sitä ääneen, he pystyisivät suojelemaan Lamia niiltä, jotka tahtoi-vat hänelle paha.

Sointu huokaisi kärsimättömästi ja katsoi kelloaan. ”Lam, meidän täytyy *oikeasti* –”

”Hetkinen.”

LÄTS! Bzzzzzzzzzz...

Morrigan ja Sointu katsoivat kauhuissaan, miten kauem-pana käytävällä yksi velho-osaston pojista suihkutti raviste-tun eliksiiripullon sisällön ohikulkevan senioriopiskelijan

päälle. Isompi tyttö sai päälleen humauksen mustaa, tervamaista nestettä, joka muuttui iholle osuessaan... ampiaisparveksi. Kiukkuisesti pörrääväksi parveksi, joka surisi tytön ympärillä kuin tämä olisi ollut siitepölyllä kuorrutettu. Tyttö juoksi käytävällä kirkuen ja yrittäen huitoa ampiaisia, kun taas velhopoijat ajoivat häntä takaa ja yrittivät auttaa osin nauraen, osin kauhuissaan.

Lopulta Lam laski kätensä alas.

”Jatketaan”, hän sanoi astellessaan Morriganin ja Soinnun ohi kasvoillaan hyvin ansaittu *mitä-minä-sanoin* -ilme.

Morriganilla ei ollut koskaan ennen ollut oppituntia alikakosessa – joskin hän kävi siellä lähes päivittäin, koska siellä sijaitsivat ruokalot, keittiöt ja Komissariaatti. Muut yksikkö 919:n jäsenet odottivat jo luokkahuoneen ovella, kun Morrigan, Sointu ja Lam saapuivat paikalle.

”Selkkaus ja Hillomunkki”, Pihlaja sanoi ja kääntyi katsomaan muita samalla kun piti kättään oven edessä ja esti sisäänpääsyn. ”Se on lopullinen arvaukseni. Onko muita? Viimeinen tilaisuus.”

”Äh, avaa nyt se ovi”, Thaddea sanoi ja työntyi Pihlajan ohi.

Huone oli pieni – ehkä neljännes tavallisen luokkahuoneen koosta – ja tyhjä. Siellä oli pimeää. Morrigan tunnusteli seinä, kun he astuivat sisään.

”Missä valonkatkaisin on?” hän kysyi.

”Aih! Se on minun jalkani, Francis, kömpelys.”

”Anteeksi, en nähnyt –”

PAM. Ovi pamahti kiinni heidän takanaan ja kaikki vaikenivat.

”Missä opettaja on?” Anah kuiskasi ääni hieman täristen.

”Shh”, Lam sanoi hiljaa. ”Katsokaa seinää. Se alkaa kohta.”

TOINEN LUKU

HUOLELLA OHJATTU TAPAHTUMAKETJU

Pimeyttä jatkui vielä lyhyen hiljaisen hetken, sitten seinä heinä ja sille heijastui elävän oloista liikkuvaa kuvaa. Morrigan räpytteli silmiään äkillisessä kirkkaudessa.

He katselivat filmiä illasta, jonka hän muisti hyvin.

Yhdeksän lasta seisoivat rivissä Meineikkaan Seuran edessä. Porttia peitti aidoista kukista taidokkaasti sidottu valtava kudos, jossa kiemurtavat vihreät köynnökset muodostivat sanat:

Käykää sisään ja liittykää meihin.

Yksikkö 919:n jäsenet katselivat typeryneinä itseään vuosi sitten ja ihmettelivät, mitä tämä uusi omituisuus mahtoi merkitä. Tai siis suurin osa ihmetteli.

”Onko tukkani tosiaan noin pöyheä?” Pihlaja kuiskasi Morriganin korvaan.

”On.”

Pihlaja nyökkäsi. ”Siistiä.”

”Mitä meidän pitää tehdä?” Thaddea kysyi valkokankaalla. Valkokankaan Morrigan vilkaisi häntä syrjäkarein ja näytti pienemmältä ja aremmalta kuin muisti tunnelmansa olleen.

Ja sitten filmissä tapahtui jotain, mikä sai Morriganin ihon hetkessä kananlihalle kummankin käsivarren koko pituudelta. Jotain, mitä hän ei muistanut.

Hän tunsi käden tarraavan ranteeseensa, kun Sointu tuli lähemmäs ja sanoi: ”Mitä... nuo ovat?”

Vaikka Morrigan olisi tiennyt vastauksen, hänen kurkkunsa ei olisi sillä hetkellä muodostanut sanoja.

Yksikkö 919:n yhdeksän tietämätöntä jäsentä seisoi keskellä yötä kevään aattona Meiseun edessä, odotti innoissaan ja jännittyneenä henkeään pidätellen uuden elämänsä alkua Nevermoorin hienoimmassa Seurassa.

Ja koko ajan heidän takanaan kömpi pimeydestä kymmennittäin... Morrigan ei tiennyt mitä ne olivat. Hirviöitä kai.

Ne olivat tummasuomuisia olentoja, pulskia ja moniraajaisia, eivät ihan illäimiä, mutta tuskin ihmisiäkään. Ne ryömisivät maassa, vetivät itseään eteenpäin vahvoilla eturaajoillaan ja laahasivat pitkiä, lihaksikkaita pyrstöjään perässään. Niiden oudon ihmismäiset kasvot olivat kulmikkaat ja leveät, niiden silmät mustat kuin suomet ja kimmeltävät kuin kova-kuoriaiset.

Morrigan ei ollut milloinkaan nähnyt mitään niiden taipaistakaan. Ne olivat kuin pieleen mennyt kokeilu. Käärmeistä oli tullut lähes ihmismäisiä... tai päinvastoin. Jo katsellessaan niitä filmiltä Morrigan tunsi vaistomaista, alkukantaista tarvetta *paeta*. Silti hän oli jähmettynyt paikoilleen.

”Onko tämä vitsi?” Anah kysyi. Hänen kimeä äänensä vapisi. ”Onko tämä jotain kammottavaa pilaa? Hauskaa tämä ei ainakaan ole.”

Hän kääntyi ja juoksi ovelle, mutta huomasi sen lukituksi.
”Tämä ei ole HAUSKAA!” hän huusi taas.

Muut yksikköläiset siirtyivät vaistomaisesti lähemmäs toisiaan, katselivat hiipivän kauhun vallassa, miten käärmemäiset otukset luikersivat valkokankaalla heidän omien kuvajaisensa takana. Jos Morrigan ei olisi itse elänyt sitä yötä, jos hän ei olisi tiennyt, miten se päättyi, hän olisi nyt uskonut, että näkisi pian, miten hirviöt hyökkäisivät syömään hänet ja hänen ystävänsä.

Niin ei tietenkään tapahtunut. Vaanivat olennot olivat juuri saavuttamaisillaan heidät, kun pimeydestä ilmaantui lisää hahmoja – tällä kertaa ihmisiä, velhoja mustissa Meiseuviitoissa – jotka heristelivät palavia oksia, heiluttelivat outoja savuavia talismaaneja ja paimensivat ääneti pedot takaisin varjoihin.

Niin epätodennäköistä – mahdotonta – kuin se olikin, viime vuoden yksikkö 919 ei ollut huomannut mitään tällaista. He olivat suunnanneet katseensa tiukasti porttiin, joka avautui naristen ja kutsui heidät mahdollisuuksien ja seikkailujen salattuun maailmaan.

Kukaan paitsi Lambeth, Morrigan pani merkille. Hän tarkkaili valkokankaan Lambethia. Lam seisoi rivin laitimmaisena ja kurkisteli taakseen silmät kauhusta selällään.

”Et sanonut mitään”, Morrigan totesi hiljaa kääntyttyään Lamiin päin. Elokuvan kajo valaisi Lamin kasvot. ”Mikset kertonut meille?”

Lam vapisi hiukan. ”Se... se vain.... tuntui kiltimmältä niin.”

Nyt yhdeksän lasta marssi innokkaasti Meiseun maille, kaikki paitsi Lam täysin tietämättöminä vaarasta takanaan.

Morrigan henkäisi huojentuneena ja katsoi luokkahuoneen hämärissä Pihlajaa ja Sointua, jotka tuijottivat takaisin

mykän hämmingin vallassa. Lopulta, kun portti oli suljettu heidän takanaan eikä hirviöitä näkynyt enää, tuntui kuin huoneeseen olisi tulvahtanut lisää ilmaa. Sitten vahvistettu ääni puhui filmin päälle, ja he hätkähtivät kaikki.

”Ihmettelette varmaan, miksi olette täällä.”

Morrigan tunnisti kolean äänen. Puhuja oli vanhin Quinn.

Gregoria Quinn oli Vanhimpien korkeimman neuvoston jäsen, yksi Meineikkaan Seuran kolmesta kunnioitetuimmasta jäsenestä. Meiseun jäsenistö valitsi Korkeimman neuvoston jokaisen ajan alussa johtamaan ja hallitsemaan seuraavan ajan alkuun asti. Morrigan ymmärsi, miksi vanhin Quinn oli valittu kunniatehtävään; hän oli ehkä pieni, hauras ja ikivanha, mutta myös vaikuttava nainen. Muut vanhimmat – Helix Wong ja Alioth Saga – olivat lähes yhtä mahtavia, Morrigan mielti. (Mutta eivät aivan.)

”Vuosikautia”, vanhin Quinin ääni kajahteli heidän ympärillään, ”Meineikkaalla Seuralla on ollut yksi päämäärä. Yksi yhtenäinen, salattu tavoite ilmaisunaan kaksi erillistä, mutta yhtä tärkeää tehtävää. Sanomme tätä pyrkimystä komeamman nimen puutteessa Suitsennaksi ja Hämäykseksi.”

”Eli... ei sitten Silli ja Herne”, Pihlaja kuiskasi, ja Morriganin oli läimäistävä käsi suulleen, ettei olisi alkanut hihittää hysteerisesti.

”Shh”, Sointu sanoi ja tökkäsi häntä kyynärpäällä kylkeen. ”Katso.”

Vanhin Quinin puhuessa filmi jatkui – menossa oli nimittäjäisyö, joka oli täysin erilainen kuin heidän kokemuksensa siitä. Silti se oli sama yö.

Morrigan muisti marssineensa Jalojalkatalon ajotietä hive-
nen hermostuneena kenties, mutta ei peloissaan. Hän muisti nähneensä, miten ajotietä reunustavien kuolleiden roihupuiden oksilla kökötti Meineikkaan Seuran jäseniä kynttilät

käsissään, ja saaneensa outoa lohtua heidän läsnäolostaan. Hän muisti ajatelleensa, että rankka osuus oli ohi. Että hän oli selvinnyt koetuksista ja päässyt Seuraan ja että kaikki olisi siitä eteenpäin helpompaa.

Väärässä hän oli ollut. Mutta vasta nyt hän sai tietää tarkalleen, miten väärässä.

Hahmot, jotka hyppivät puista alas yhdeksän oppilaan takana, eivät olleet Meineikkaan Seuran jäseniä. Ne eivät olleet edes ihmisiä... vain matkivat niitä hyvin.

”Mitä Seitsemän Taskun nimeen me oikein katselemme?” Ark henkäisi.

Etäisesti ihmistä jäljittelevät hahmot alkoivat tekeytyä muuksi, muuntua muotoon, joka oli kaiketi niiden oma: niistä tuli valtavia haaskalintumaisia olentoja, köyryjä ja kam-mottavia keltaisine silmineen ja suurine koukkumaisine pedonkynsineen.

Morriganista oli uskomatonta, että hän ja muu yksikkö olivat voineet olla niin tietämättömiä.

”*Paetkaa*, herranjestas”, Ark kuiskasi valkokankaan yksikkö 919:lle sangen turhaan. Morrigan ymmärsi mielijohteen. Hänen teki mieli ravistella entistä itseään, pakottaa tuo toinen Morrigan kääntymään ympäri ja näkemään vaara.

Sillä ei ollut kyse vain varjoista luikertelevista ja puissa kököttävistä olennoista. Vaan paljon, paljon enemmän.

Morrigan oli uskonut – he kaikki olivat uskoneet – että nimittäjien näyttävyyden ja loistokkuuden tarkoitus oli juhlistaa heidän menestystään.

Juhlistuksesta ei ollut kyse, hän tajusi nyt. Kaikki oli hämäystä. Tarkasti suunniteltujen hämäysliikkeiden sarjan oli tarkoitus ohjata heidän katseensa juuri oikeaan paikkaan, jotta he eivät nähneet, mitä ympärillä tapahtui.

Soittajat, jotka olivat marssineet heidän kanssaan polkua

pitkin Jalojalkataloon, olivat kiinnittäneet heidän huomionsa pois ihmisen kokoisista haaskalintumaisuuksista, joita tungeksi heidän takanaan.

Sädehtivä, sateenkaaren väreissä kimalteleva holvikaari oli sokaissut heidät siltä tosiseikalta, että Jalojalkatalon joka ikinen ikkuna oli alkanut *vuotaa verta* – paksut, punaiset norot valuivat pitkin tiiliseinää kuin missäkin kauhukertomuksessa.

Törräyttelevä norsu kiinnitti heidän huomionsa marmoriportaiden juurelle juuri kun joukko meiseulaisia ohjasi tuhatpäisen hämähäkkiarmeijan viilettämään yksikkö 919:n kenkien yli.

Eivätkä he olleet huomanneet mitään.

Ja kun he olivat katselleet ihmeissään, miten heidän yhdeksän nimeään leimusivat taivaalla lohikäärmeiden tulena, heiltä oli jäänyt huomaamatta ehkä kaikista eriskummallisin näky: joukko puita Mankumetsän reunalta oli vetänyt juurensa maasta ja marssi nyt – hitaasti, hyvin hitaasti – Jalojalkatalon päällä kuin kirottujen muinainen puuarmeija.

Oli kammottavaa nähdä se kaikki, mutta samalla... se oli mahtavaa. Kaiken kauhun keskelläkään Morrigan ei voinut olla hämmästelemättä sitä, miten hän ja muut olivat tehneet kaiken juuri niin kuin heidän piti, ilman että heillä oli *vähäisintäkään aavistusta*, että heidän piti tehdä se. He olivat katsoneet juuri sinne, minne heidät oli ohjattu katsomaan, kääntyneet sinne, minne heidän oli määrä kääntyä, tarkalleen oikealla hetkellä, tarkalleen oikeaan aikaan. Oli kuin olisi nähnyt itsensä esiintyvän ja tanssivan täydellisesti balettia, jota ei ollut ollenkaan harjoitellut.

”Kuka tuon tekikin, on kieroutunut”, Mahir sanoi.

”Ei.” Morrigan pudisti päätään. ”Kuka tuon tekikin, on nero.”